

256

W Ślawatyczach, dnia 13. VI. 1946 r.,
Kłodzanie.

Moje przyżycia wojenne.

Gdy w r. 1939-tym wybuchła wojna, byłam zaledwie siedmioletnim dzieckiem i poza bieganiem i zabawą nic mnie nie obchodziło. Nie rozumiałam wcale tragedii, jaką przeżywał nasz naród. Z ciekawością i zainteresowaniem przyglądałam się niemieckim czołgom i samochodom, na których było pełno żołnierzy, nie robiąc sobie sprawy z tego, że popadliśmy w niewolę, a ci żołnierze to nasi wrogowie i gwałciciele. Zrozumiałam to dopiero na drugi rok, gdy zaczęto młodzież łapać na roboty i wywozić do Niemiec. Mam trzy starsze

111
siostry i one musiały się teraz stale kryć.
Ja, jako najmłodsza, niby to biegałam,
lecz naprawdę to pilnowałam na ulicy, czy
jakaś „łapanka” nie idzie. Nie pomagało
pilnowanie... Zabrano jednego dnia naj-
starszą siostrę Kosiunię, pomimo płaczu
i krzyku całej rodziny. Nie upłynęło nawet
kilko tygodni, gdy znów zabrano i wywie-
ziono dwie średnie siostrzyzki Jolę i Hasię.
Co się działo wtedy w domu, trudno mi
opisać! Ja w domu siedzieć nie mogłam.
Zdawało mi się, że nawiedziła nas jakaś
straszna zaraza i siostry zginęły. Płaka-
łam razem z rodzeństwem. Wtedy zrozumia-
łam wszystko, co się u nas działo. Po
paru dniach obie moje siostry Jola i Hasia
wzięły - zuchy uiekiły z pociągu Niem-
com z ręk. Narazie uieszyłam się tym,

218
bardzo, lecz rozpaść i ten ból jaki prze-
cierpiałam po ich zabraniu, pozostanie
w pamięci na zawsze, jako najgorsze
przeżycie wojenne.

Malczewska Teresa

1917 VII.